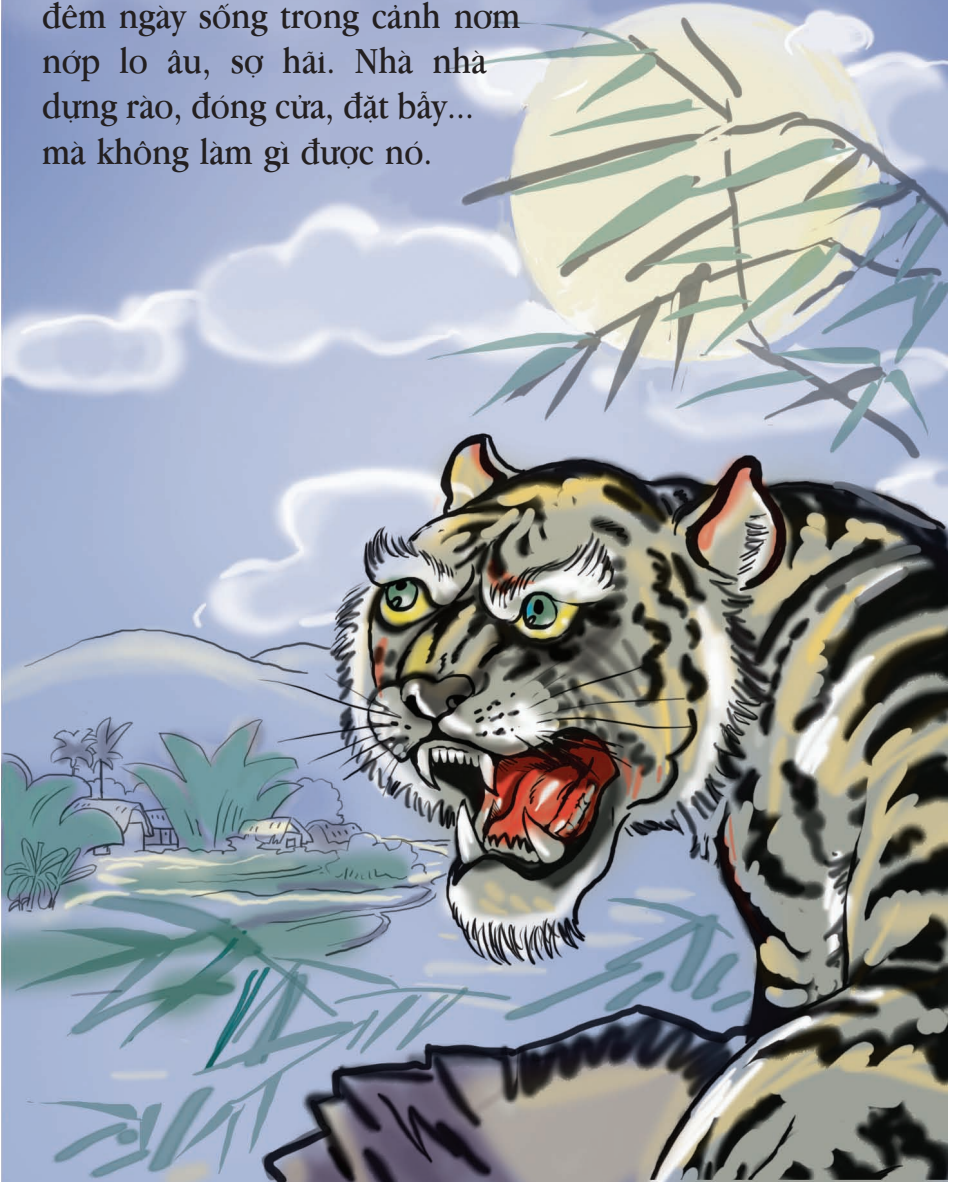

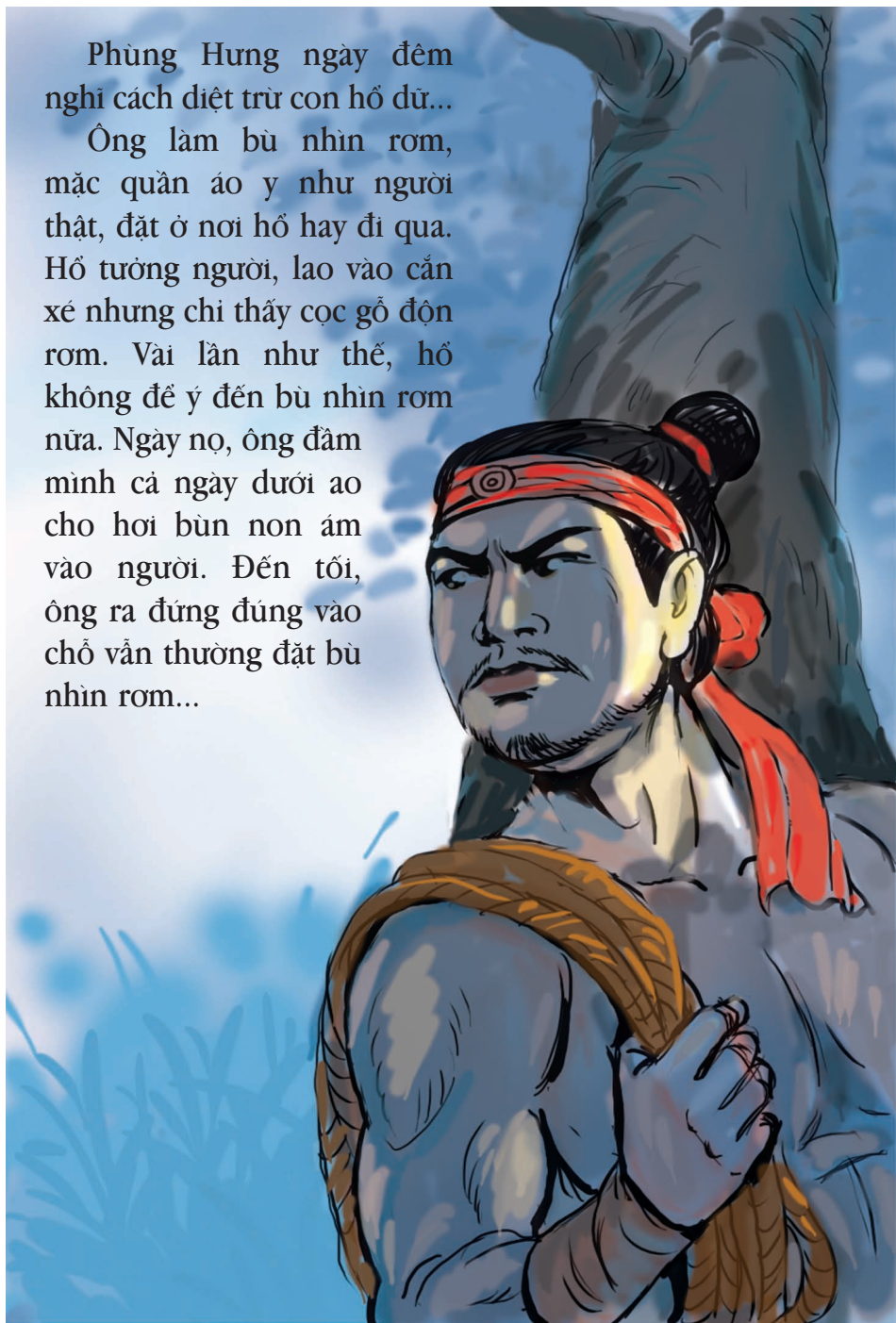
Nhưng khoẻ nhất vẫn là Phùng Hưng...

Chuyện kể rằng, vùng Đường Lâm thườ ầy có một con hổ dữ chuyên bắt trâu, bò ăn thịt. Nó có thể qu ạp hai con trâu mộng mà vẫn chạy ph ằng ph ằng như thường. Dân làng đêm ngày sống trong cảnh nom nớp lo ầu, sợ hãi. Nhà nhà dựng rào, đóng cửa, đặt bẫy... mà không làm gì được nó.

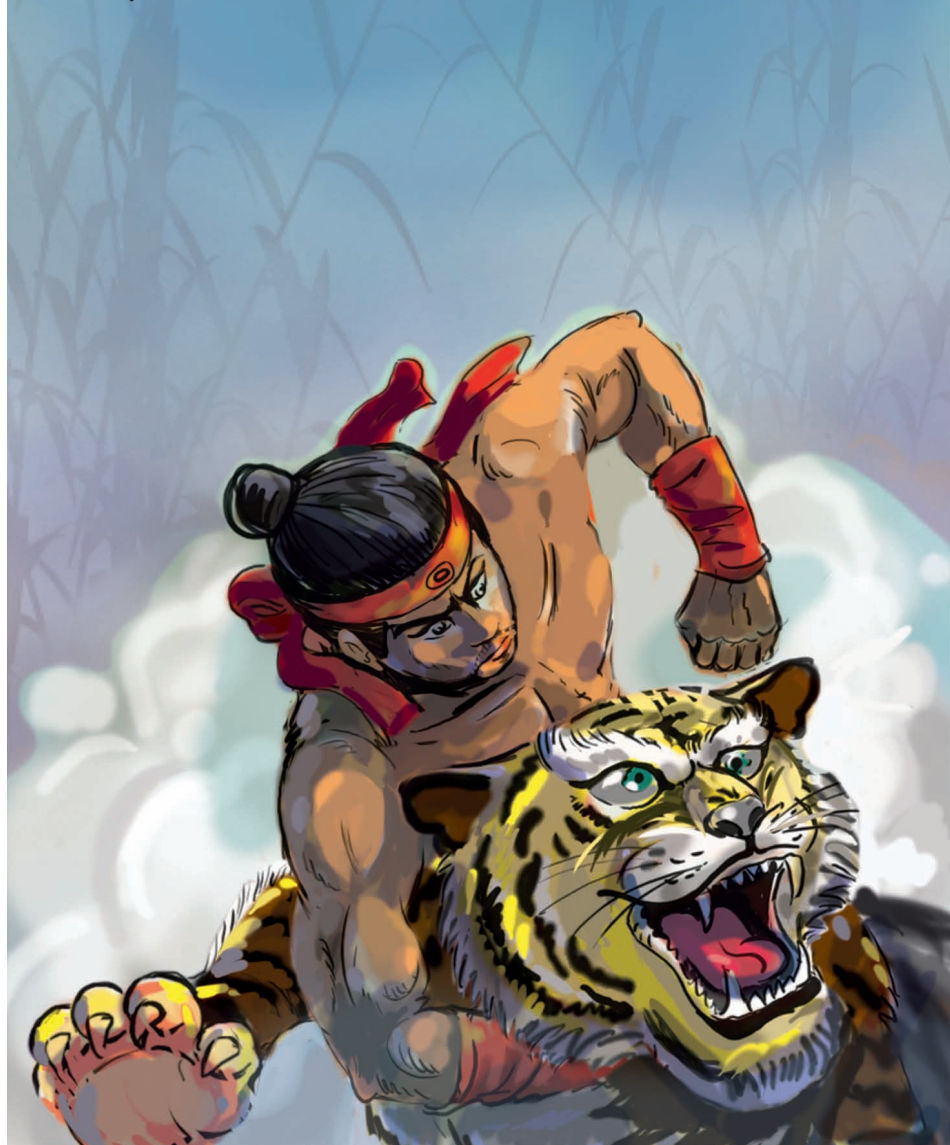

Phùng Hưng ngày đêm
nghĩ cách diệt trừ con hổ dữ...

Ông làm bù nhìn rom,
mặc quần áo y như người
thật, đặt ở nơi hổ hay đi qua.
Hổ tưởng người, lao vào cắn
xé nhưng chỉ thấy cọc gỗ độn
rom. Vài lần như thế, hổ
không để ý đến bù nhìn rom
nữa. Ngày nọ, ông đâm
mình cả ngày dưới ao
cho hơi bùn non ám
vào người. Đến tối,
ông ra đứng đứng vào
chỗ vẫn thường đặt bù
nhìn rom...

Chúa sơn lâm mò về làng kiếm ăn như thường lệ. Khi đi qua chỗ đặt bù nhìn rơm, tưởng vẫn như mọi bận nên nó không để ý. Thờ lúc đó, Phùng Hưng lao đến, nhanh như cắt nhảy phốc lên lưng nó. Rồi một tay ông quàng chặt vào cổ, tay kia đâm túi bụi vào mắt, vào đầu con mãnh thú.

Bị dính đòn bất ngờ, con hổ gầm thét vang cả khu rừng. Nó vùng vẫy, quăng quật hông ném Phùng Hưng xuống đất nhưng vô ích. Cánh tay ông như gọng kìm sắt thít chặt cổ con hổ dữ. Sau độ nửa canh giờ, con hổ đã hoàn toàn kiệt sức, không giãy giụa được nữa. Lúc ấy, Phùng Hưng mới từ từ buông cổ nó ra, lấy hết sức đâm liên tiếp ba trái vào đầu cho đến khi nó chết hẳn.

Thấy Phùng Hưng mình trần, vai vác con hổ đầu vỡ nát về, dân làng đốt đuốc đổ xô ra xem. Tiếng bước chân rầm rập, tiếng hò reo vang dậy cả ngôi làng: “Phùng Hưng đã diệt được hổ, Phùng Hưng đã trừ được hoạ cho Đường Lâm!” Phùng Hạp Khanh thấy con trai trưởng thành như vậy thì lấy làm mừng lắm.

